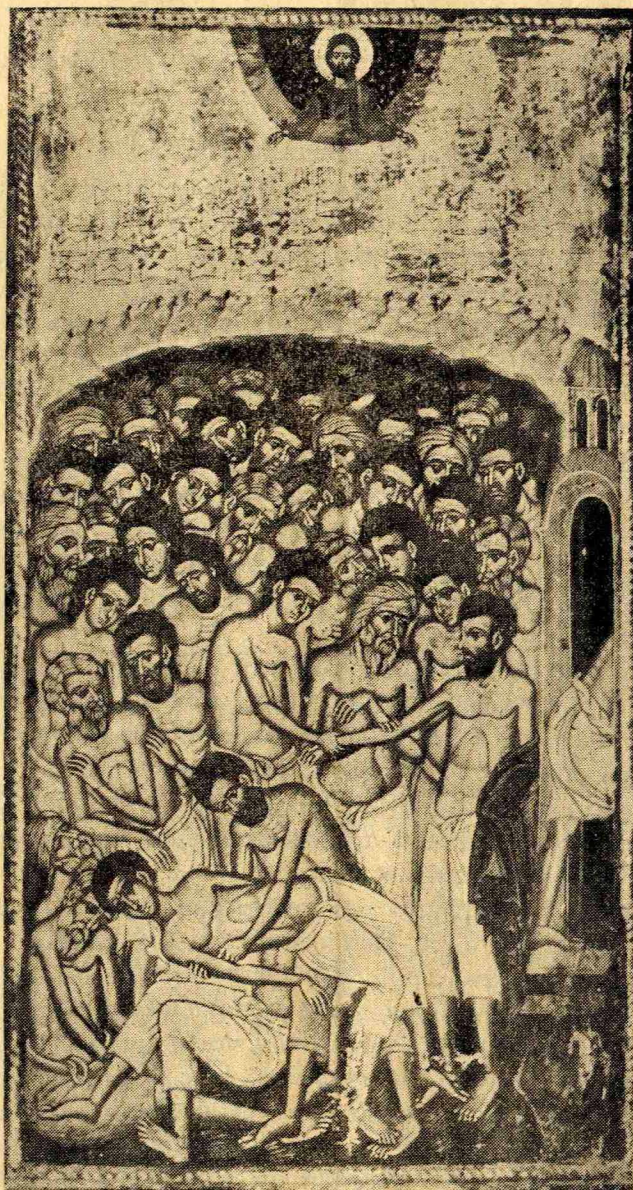
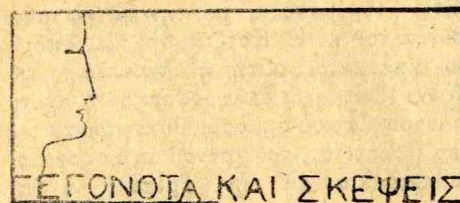

A6-
1931

Νεαννική γυμνασία

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ

Με πολλή μας, φυσικά, ευχαρίστηση είδαμε τον κ. Κ. Μπαστιά ν' ασχοληθεί, τον περασμένο μήνα, με την προσπάθειά μας, σ' ένα άρθρο του στην εφημερίδα «Πρωΐα». Οι παρατηρήσεις του μ' ας δίνουν την αφορμή να τονίσουμε κάτι πολύ σημαντικό, που θα έπρεπε να το έχη υπ' όψει του κάθε ευσυνειδητός έρευνητής, που θα ήθελε να γνωρίση τον Χριστιανισμό.

Γράφει ο κ. Κ. Μπαστιάς: «'Εφ' όσον ή Χριστιανική 'Αδελφότης δεν λύει εις το άκροατήριόν της το μέγα πρόβλημα της δυστυχίας που την άπειλει, δεν παίζει ρόλον παρά ενός ήθικου εκπαιδευτηρίου, παρέχοντος γνώσεις, άλλ' άδυνατούντος να διαπλάση χαρακτήρας». Θα μείνη άκαρπη, δηλαδή, ή οποιαδήποτε πνευματική μας προσπάθεια, αν δεν ήσυχάσουμε πρώτα από την οικονομική μας άθλιότητα, κι αυτό γιατί, όταν ή οικονομική δυστυχία μ' ας δέρνει, δεν υπάρχει έδαφος για θεωρίες.

Πράγματι, ή αντίληψις αυτή είναι δικαιολογημένη, γιατί, δυστυχώς, οι περισσότεροι από τους εκπροσώπους του Χριστιανισμού τον παρουσιάζουν σαν μι' άτελείωτη ήθικολογία, έντελώς θεωρητική, που δεν φαίνεται να έχη καμιά δικαιολογία: σ' αυτή την περίπτωση καταλαβαίνουμε έντελώς τον άκροατή που θα στραφή προς άλλα στρατόπεδα, όπου «δέλπει φώς και γήν», κατά τον κ. Μπαστιά.

'Αλλά ο Χριστιανισμός δεν είναι καθόλου ή σχολαστική αυτή ήθικολογία, για την οποία θα μπορούσε να ειπεί κανείς ότι δεν έχει καμιά όρεξη. Το Ευαγγέλιο δεν έρχεται να διατυπώση ένα πλήθος από αξιώσεις ως προς την συμπεριφορά μας, αλλά είναι, πρωτίστως, μι' απηγή χαράς και δυνάμεως μέσα στη ζωή. 'Αποτείνεται κυρίως σ' εκείνους που υπφέρουν όχι μόνο δεν άγνοεί, αλλά, αντιθέτως, προϋποθέτει την δυστυχία των άκροατών του και απ' αυτήν ξεκινά, αντιμετωπίζει μάλιστα την δυστυχία την γενικώτερα ανθρώπινη—πολύ ήττικώτερη από την οικονομική...

Σε κάθε περίπτωση της ζωής βλέπουμε καθημερινώς πόσο μεγάλη σημασία έχει ή γνώσις—τό να είναι, δηλαδή, κανείς πληροφορημένος για την οποιαδήποτε υπόθεση, με την οποία άσχολείται—και πόσο υπερέχουν πάντοτε εκείνοι που είναι έφωδιασμένοι με το πολύτιμο αυτό όπλο, ενώ όσοι προχωρούν στην τύχη, άμελέτητα, άποτυγχάνουν, τις περισσότερες φορές. 'Η γνώσις είναι, πραγματικά, μι' άδύναμις με χίλιες δυό χρησιμότητες: Αυτή μ' ας δίνει τα μέσα να προφυλαχθούμε ή να θεραπευθούμε από μι' άρρώστεια, αυτή, γενικά, είναι το τείχος που ύπομνητικά ύψώνει ο άνθρωπος, για να προστατευθί από τους κινδύνους, που τον περιστοιχίζουν μέσα στη ζωή.

'Ενώ όμως κανένας δεν θα ήθελε ν' αφήση ποτέ στην τύχη ένα ζήτημα από εκείνα που τον ενδιαφέρουν, αλλά προσπαθει, με θυσία πολλές φορές, ν' αποκτήση την γνώση που θ' αποτελή έναν πολύτιμο σύμβουλο στις επιδιώξεις του, έν τούτοις αφίνουμε συνήθως στην τύχη την συνολική υπόθεση της ζωής μας—την σπουδαιότερη—και τον τρόπο της χρησιμοποίησεως των ικανοτήτων και των δυνάμεών μας.

Την γνώση την αποκτά ο άνθρωπος όχι μόνο από την άτομική του ό καθέννας πείρα, αλλά και με την γνωριμία της πείρας των άλλων, με την διδασκαλία. Θα έλέγαμε ότι παραλογίζεται ένας άνθρωπος, που θα ήθελε να περιορίση την γνώση του μόνο στα πορίσματα της δικής του άτομικής πείρας, και όλοι όμολογούμε την πρωταρχική σημασία της εκπαιδεύσεως, της διδασκαλίας, της συμμετοχής μας, δηλαδή, στον θησαυρό της γνώσεως, που με πόνο και μόχθο κατώρθωσε να μαζέψη ή ανθρώπινη σπιν από μ' ας.

'Εν τούτοις, πάλι, στο ζήτημα της γενικής χρησιμοποίησεως της ζωής μας, στο ήθικό επίπεδο, σκεπτόμεθα, τις περισσότερες φορές, έντελώς αντίθετα: Θεωρούμε έξυπνάδα και δείγμα άνωτέρου πνεύματος να πετάξουμε κάθε διδάγμα της πείρας των άλλων, ν' άρνηθούμε κάθε διδασκαλία, να κόψουμε κάθε δεσμό με την παράδοση, να βασισθούμε μόνο στον έαυτό μας.

'Αλλά δεν σβύνεται έτσι και ή πραγματικότητα. Κάποτε, ύστερ' από χρόνια ίσως, άφου έσπαταλήσαμε την παρουσία των δυνάμεών μας, φυσικών και πνευματικών, αναγκάζομεθα να σταθούμε κι έμεις μπροστά στις ίδιες εκείνες αλήθειες, που θελήσαμε άλλοτε να τις άγνοήσουμε, και να προσθέσουμε και τον έαυτό μας στο άτελείωτο πλήθος των ανθρώπων, που με πόνο τις διεπίστωσαν...

Η έλληνοτουρκική προσέγγισις με τις διάφορες έκδηλώσεις φιλίας, ή επίσκεψις των τουρκών επισήμων, οι τουρκικές σημαίες, που, μαζί με τις έλληνικές, έστόλισαν άφθονα την πρωτεύουσα, έδημιούργησαν μι' άπερίεργη, ιδιότροπη άτμόσφαιρα γύρω μας. Οι 'Αθηναίοι έλύταξαν με κάποια έκπληξη τις πελώριες τουρκικές σημαίες που έκυμάτιζαν δίπλα στις έλληνικές έλεύθερα, μ' έναν άερα χαράς, και το πανηγυρικό φύλλο της «Τζουμχουριέτ» που έκυκλοφόρησε εύρύτατα και στην πόλη μας, μετέφερε ως έδώ ένα κομμάτι Τουρκίας.

Περίεργα πράγματα δλ' αυτά—για να λέμε την αλήθεια—άλλά, κατά βάθος, πόσο ευχάριστο και γλυκό αυτό το περίεργο αίσισημα, ή ιδιότροπη αυτή συγκίνησης που αισθάνεται κανείς όταν δίνει το χέρι σε κάποιον, που ως τώρα τον θεωρούσε έχθρό! Πώς αισθάνεται κανείς τον έαυτό του έτοιμο να τον άγαπήση με όλη του τη δύναμη και πόσο ή άγάπη αυτή τον έκανοποιεί έσωτερικά και τον γαληνεύει! Και ή όρμη της έχθρας δίνει μι' ευχαρίστηση, αλλά πόσο ώραιότερη, ήμερώτερη, αληθινώτερη εινε ή χαρά της άγάπης!

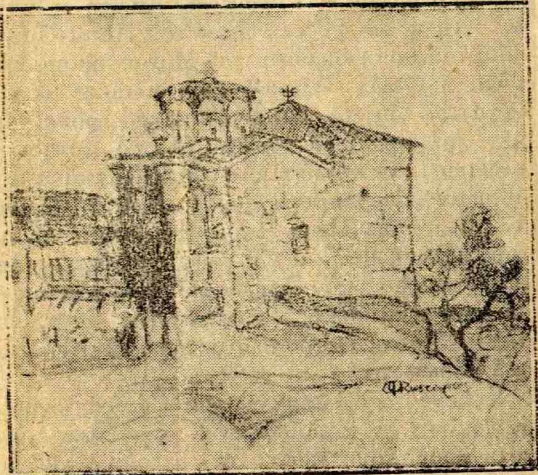
Θα άξιζε να κρατήσουμε σαν έφόδιο για την ζωή την πολύτιμη αυτή πείρα.

Η 'Αγγλική λίρα πέφτει, ή Γερμανία πτωχεύει, ή 'Αμερική τ' άβρίσκει σκούρα, ή Βραζιλία κ' αλει τους καφφέδες της, ή 'Ολλανδία κ' αλει τον προϋπολογισμό της. Παγκοσμιά κρίσις... 'Η Κυβέρνησις όφείλει... αλλά δεν είναι δική μας δουλειά να ποθμε τι όφείλει ή Κυβέρνησις να κάμη. 'Εκείνο που έχομε έδώ να τονίσουμε, εινε ή αλήθεια πως σήμερα καθένας, ιδίως ο νέος, όφείλει να προσέξη πολύ, γιατί ο «περ' ύπάρξεως άγών» θ' άρχιση να εινε πολύ δύσκολος. Και γι' αυτό κάθε άνθρωπος τώρα είναι άναγκασμένος, με αυτοκυριαρχία και με όρεξη για δουλειά, να μαζέψη, με μεγάλη επιμέλεια, τα άλλανθαστα έφόδια για την επιτυχία στη ζωή. Μπορεί βέβαια και να το ρίξη έξω στο χουζούρι και στο τραγουδι της εύθυμης, της «έλεύθερης» ζωής. 'Αλλά είναι, δυστυχώς, το παραμυθι του τζιτζικα και του μυρμηγκιού στη μέση...

«Πεινάμε, δυστυχούμε, είμαστε γυμνοί, άρρωστοι, μελλοθάνατοι. Χρειαζόμαστε...» Τι χρειαζόμαστε λοιπόν για να σωθούμε; Το βρήκαν τελευταίως κάποιοι 'Αμερικανοί διαδηλωταί! «What this county needs is a stein of

εκκλησιαστικά πράγματα, με ξεκαθαρισμένες τέλει τις εκκλησιαστικές του αντιλήψεις, με βαθύ και ζωηρό το θρησκευτικό του αίσθημα και «με τὴ καρδιά στὰ χεῖλη» — ὅπως λέει ὁ λαός—μ' ἔκαμε πραγματικά νὰ τὸν θαυμάσω κι' ἐντυπώθηκε βαθειά στὴν ψυχὴ μου ἡ φυσιογνωμία του. Γι' αὐτὸν καὶ μόνο θᾶξιξε τὸν κόπο ν' ἀνέβη κανένας ἕως ἐκεῖ. Κι' ὅμως ὑπάρχουν καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, ποὺ κάνουν ἕνα πολὺ καλὸ καὶ πετυχημένο φόντο στὸ ἐλκυστικὸ αὐτὸ πορτραῖτο τοῦ καλοῦ λειτουργοῦ τοῦ Θεοῦ.

Πόση εὐλάβεια δὲν ἐμπνέει τὸ μικρὸ, θολωτὸ, σὲ σχῆμα ἐκκλησίας, σκευοφυλάκιο, μὲ τὰ τόσα καὶ τόσα ἱερά ἀντικείμενα ποὺ κρύβει κάτω ἀπ' τὸ καταπλουμισμένο ἀπ' τις εἰκονογραφίες

Τὸ Καθολικὸ τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Ἁγ. Τριάδος.

σκάψιμο τοῦ βράχου, μέσα στὸν ὁποῖο εἶνε χτισμένο! Πόση μυστικοπάθεια δὲν χύνει τὸ ἐκκλησάκι τοῦ μοναστηριοῦ, ὅταν, στὸ χτύπημα τοῦ σημάντρου, μαζεύονται οἱ ἐλάχιστοι ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ἐκεῖ ἐπάνω—τέσσαρες ὅλοι-ὅλοι—ἀπ' τὴ θεομηνία ποὺ ἔχει ὀρημάξει τὴν ὠμορφή παράδοση τοῦ ἑλληνικοῦ μοναχισμού! Πόση γλυκύτητα δὲν νοιώθει ὁ πιστὸς μέσα σ' αὐτὸ τὸ μισοφωτισμένο ἐκκλησάκι, μαυρισμένο ἀπ' τὰ χρόνια, ποὺ ὑψώνει τὸν ὠμορφο τροῦλό του ἀπάνω στὸν ἀπόκρημνο βράχο γιὰ νὰ διαλαλήσῃ μὲ τὸ σήμαντρό του πὼς πάνω ἀπ' ὅλες τις ἐγνοίες καὶ τοὺς περιπασιμούς τῆς ζωῆς, ὑπάρχει ἕνα ὑπέροστο πάντα καθῆκον, νὰ ζῇ κανεὶς γιὰ τὸν Θεὸ καὶ σ' Αὐτὸν μονάχα νὰ ἀνήκῃ! Δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ προσ-

ευχηθῆς, ἐκεῖ μέσα, καὶ νὰ γονατίσης, καὶ νὰ νοιώσῃς τὸν ἑαυτὸ σου ἕνα τιποτένιο σκουλήκι, μπροστὰ στὴ δύναμη τῆς πίστεως, ποὺ ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀναρρηχθῶν ἐκεῖ ἐπάνω, νὰ θυσιάσουν περιουσίες, νὰ φᾶνε τὴ ζωὴ των ὀλόκληρη, γιὰ νὰ στῆσουν ἕνα θυσιαστήριο παρὰ πάνω τοῦ Θεοῦ, νὰ κάμουν ἕνα καταφύγιο γιὰ τις πονεμένες ψυχὲς καὶ νὰ δείξουν πὼς δὲν εἶναι τίποτε ὅλες οἱ χαρὲς καὶ ἡ δόξα τοῦ κόσμου, μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον ποὺ ἔξερει νὰ χαρίσῃ τὴν ἀπέραντη χάρι' κι' ἀπάνω στοὺς ἀπόξενους μαύρους βράχους, σ' ὅποιον τὴν ζητήσῃ μὲ εὐλαβία καὶ πίστι. Καὶ δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ τὴν νοιώσῃς τὴν χάρι' αὐτὴ νὰ σὲ πλημμυρίζῃ καὶ οἶκτο μονάχα νὰ νοιώσῃς γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔγιναν καὶ γίνονται αἰτία νὰ δυσφημίζεται ὁ μοναχισμὸς καὶ νὰ καταρροῦν τὰ οἰκοδομήματα τῶν μοναστηριῶν...

Τίποτε ἄλλο γύρω ἀπ' τὸ μοναστήρι, ποὺ ἴσια ἴσια πιάνει ὅλη τὴν ἐπίπεδη ἐπιφάνεια τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου, παρὰ μονάχα τὸ χάος ποὺ χωρίζει ἀπὸ τοὺς γύρω βράχους κι' ἡ μακρυνὴ εἰκόνα τοῦ κάμπου τῆς Κалаμπάκας, μισοκερασμένη κάτω ἀπ' τὸ σεντόνι τῆς πρωϊνῆς καταχνιάς. Ἀληθινοὶ «στυλῖται» ὅσοι ζοῦν ἐκεῖ πάνω. Μὰ ὅλοι δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν ἀξία ποὺ κρύβει μέσα τῆς αὐτῆς ἡ ζωὴ, δὲν τοὺς ἐνθαρρύνει δὲ καὶ κανεὶς, γιὰ νὰ τὸ νοιώσουν. Διαρκῶς βλέπουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὸ μοναστήρι τους σὲ διωγμὸ, κι' ὅσο κι' ἂν οἱ ἀνάγκες των εἶναι περιορισμένες, δὲν ἐφρόντισε κανεὶς νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ καμμιά ἐλπίδα, πὼς τὸ μέλλον δὲν θάναί χειρότερο ἀπ' τὸ παρὸν...

Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, τὸ λιτὸ καὶ ἀπειριττο, τὸ ὀλοκάθαρο ὅμως κι' εὐλογημένο ἀληθινὰ τραπέζι τῆς «ἀγάπης», ποὺ πολὺ λίγο ἔξερουν νὰ τὸ ἐκτιμήσουν ἄλλοι μοναχοί, ἔχομε ὅλη τὴν εὐκαιρία νὰ νοιώσωμε τὴν ἱερὴ ἀνατοχή ποὺ φέρνει στὸ κορμὶ ἡ συναίσθησις πὼς βρίσκεσαι σὲ τόπο ἱερό. Ἀληθινὸ «Πάσχα» οἱ καιοψημένες φακές, οἱ περιποιημένες ἔληες καὶ τὸ μοσχάτο κρασί, ποὺ τοὺς δίνουν ἀνείπωτη χάρι' οἱ ὠμορφες εἰκόνες, ποὺ φτερουγίζουν στὴ φαντασία, μέσα σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον. Εἶναι αὐτὸ τὸ τραπέζι πραγματικὴ εὐκαιρία ἀναβαπτισμοῦ, μέσα στὰ καθαρώτερα νάματα τῆς εὐλαβικῆς ἀπλότητος καὶ τῆς χαρούμενης σοβαρότητας τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Ἀφοῦ ἀναπαυθήκαμε λίγο στὸν «ξενῶνα» τοῦ μοναστηριοῦ, ὅπου ἐφρόντισαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς κάμουν πειὸ εὐχάριστη καὶ πειὸ

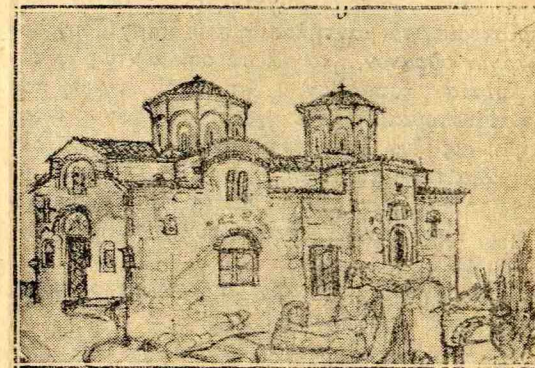
ἀνετῆ τὴ διαμονή, εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμε καὶ τὸν ἡγούμενο τῆς Μονῆς, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ κάποια ἐργασία, καὶ νὰ μιλήσωμε ἀνεκτὰ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη ποὺ ἔφαγε τ' ἄλλα μοναστήρια τῶν Μετεώρων, καὶ γιὰ τὸν λόγον ποὺ ὅλα αὐτὰ τὰ μοναστήρια εἶναι καταδικασμένα—κατὰ τὴν γνώμη του— σ' ἀφανισμό.

* * *

Πρὸς τὸ βράδυ ἐφύγαμε γιὰ τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, παίρνοντας μαζί μας τις γλυκύτερες ἀναμνήσεις ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς περιοδείας μας. Μὰ ὑπάρχει ἕνα ἀτύχημα πάντα, γιὰ ὅ,τι συναντᾷ κανεὶς ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὑπερβολικὰ ὠμορφή ἐντύπωση, ποὺ εἶχε πολὺ συγκινήσει: Ὅσο καὶ ἂν εἶναι ὠμορφα κι' εὐχάριστα τὰ τωρινά, ποτὲ δὲν μοιάζουν μὲ ὅ,τι ἔχει γίνῃ πειὰ ὠμορφή συγκινητικὴ ἀνάμνησις' ἀλλοῖμονο δὲ, κι' ἂν τύχῃ νάναί καὶ λιγάκι παρακάτω ἀπ' αὐτήν. Ἔτσι ἐξηγῶ τὴν ὄχι καλὴ ἐντύπωση ποὺ μᾶς ἔκαμε καὶ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὸ Μοναστήρι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ τοῦ Βαβλαάμ, τὴν ἄλλη μέρα καὶ τῶν Μετεώρων κατόπιν, μ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι ποὺ μᾶς ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ μᾶς κάμουν νὰ περάσουμε εὐχάριστα, καὶ μ' ὅλον τὸν πλοῦτο ποὺ ἔχουν, μπροστὰ στὸ φτωχότερο μοναστήρι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐλεῖπε ἐκεῖνη ἡ ὠμορφή ἀτιμόσφαιρα ποὺ ἀναπνεύσαμε ὅταν μῆκαμε στὴν Ἁγία Τριάδα. Ἐλεῖπε ἡ οἰκειότης, ἡ ἀπλότης, ἴσως καὶ κάτι τὸ ἐντελὸς μοναχικό. Ὑπάρχει πολὺς «κόσμος» ἐκεῖ στὰ ἄλλα τρία μοναστήρια, πολὺς ἀρχοντοχωριάτικος «μοντερονισμὸς», ποὺ δὲν στέκεται μήτε στὸ ἀγριο περιβάλλον τῶν λίθινων ἐκείνων στύλων, ποὺ κρέμονται, λές, μέσα στὸ διάστημα, μήτε στὴν ἀπλότητα τῆς μοναχικῆς ζωῆς, καὶ ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται, στὸ τέλος, σὲ καμμιά πραγματικὴ ἀνάγκη, οὔτε τῶν καλογηρῶν, οὔτε τῶν προσκυνητῶν. Ὅγκοι νεοτάτων κτιρίων, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη τελειώσει, πλάι στὰ κομψὰ κτίρια τῶν μεσαιωνικῶν ναῶν καὶ στὰ πενιχρὰ ἀσκητήρια τῶν καλογηρῶν, χαλοῦν ὅλη τὴν ὠμορφή ἐντύπωση καὶ διώχνουν κάθε εὐλάβεια καὶ κάθε σεβασμό. Λές κι' ἐμπράκτως διδάσκαται, μ' αὐτὰ, ἡ ἀνευλάβεια πρὸς τὴν παράδοση κι' ἡ ἄλλειψις σεβασμοῦ στὴ μνήμη ἐκείνων ποὺ ἀνέβηκαν ἐκεῖ ἐπάνω ἀκριβῶς γιὰ νὰ χωρισθοῦν ἀπ' τὸν «κόσμο» καὶ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ πολυτελές, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἦταν τὸ ἅπαντο, γιὰ τις φροντίδες δλόκληρης τῆς ζωῆς των.

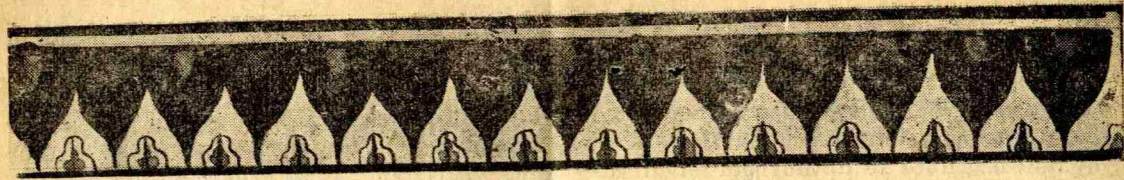
Ἐπισκεφθήκαμε κι' ἐδῶ τις ἐκκλησιές, παρα-

κολουθήσαμε ἱεροτελεστίες, περιεργασθήκαμε τὰ κειμήλια, ἐλάβαμε μέρος στὸ κοινὸ τραπέζι τῶν μοναχῶν—μόνο στοῦ Ἁγ. Στεφάνου ἐκαθήσαμε «τιμῆς ἔνεκεν» χωριστὰ καὶ ἐφάγαμε μὲ τὸν Ἁγούμενο—συνωμίλησαμε μὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς καλογηροὺς, ὥρες ὀλόκληρες ἐσυζητήσαμε μὲ τοὺς ἡγουμένους, ἐβιάσαμε τοὺς ἑαυτοὺς μας νὰ συγκινήθωιν... Τίποτε. Τί ἔφταιξε; Ἀπλούστατα, ἔλειπε τὸ ἄρωμα τῆς ἀληθινῆς μοναχικῆς ζωῆς. Γιατί; Τὸ «γιατί» μᾶς τὸ λέει τὸ παράδειγμα τῆς Ἁγ. Τριάδος. Γιατί ἔλειψε ὁ ἕνας, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἐμπνεύσῃ. Ἐλεῖψε ἐδῶ ὁ ἕνας, ὁ ἀπηλλαγμένος πραγματικά ἀπὸ τις κοσμικὲς φροντίδες καὶ ἀφωσιωμένος μονάχα στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ στὴ μελέτη τῆς ὑπερκόσμιας ἀλήθειας. Θαυμάσιοι ἄνθρωποι, ὅλοι αὐτοί, μὲ ἀνοιχτὲς καρδιὲς καὶ μ' εὐγένεια περισσή. Μά... φορτωμένοι μὲ τὰ διαχειριστικὰ τῶν μοναστηριῶν, μπλεγμένοι στὰ σχέδια τῶν

Τὸ Καθολικὸ τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Βαβλαάμ

οἰκοδομῶν, ἀφωσιωμένοι στὴν ἐγνοια τῶν δικαστικῶν ὑποθέσεων, ποὺ ἐκκρεμοῦν γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν Μονῶν, ἀνήσυχτοι γιὰ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή βλέπουν νὰ φεύγουν ἀπ' τὰ χεῖρα των τὰ μοναστήρια. Τὶ περιμένεις; Τὶ ἄλλο; Ἀπονέκρωσις κάθε πνεύματος μοναχικοῦ. Καὶ ὅμως, πόσα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν ἀκόμα στὴν Κοινωνία μας τὰ μοναστήρια! Ἀπόδειξις ὅ,τι ἐνοιώσαμε στὴν Ἁγία-Τριάδα ἐμεῖς. Καὶ τί δὲν μ' ἔπειθ' ἕνας ἀληθινὸς παπᾶς! Μπροστὰ του γονατίζον καὶ οἱ πειὸ φανατικοὶ ἀντίπαλοί του. Αὐτὸ μού δίδαξαν οἱ ἀπλοῖκοι ἀντικληρικαλιστὰ τῆς Κалаμπάκας, μὲ τὸν τρόπο ποὺ μού μίλησαν γιὰ τὸν παπα-Ἰάκωβο...

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Είναι ή ώρα που το μινιό ταξιδεύει πολύ πιό γρήγορα κι' από το βαπόρι που μας φέρνει μακριά. Αφήνει πίσω του πόσα... Ξαναζωντανεύει χίλιες δυο άναμνήσεις και φιλίες. Μέσα στην μελαγχολική ρέμβη των ματιών, που δακρυσμένα αφήνουν την αγαπην τόσων ανθρώπων και τόπων, ξεχωρίζουν ακόμη υπερήφανα, ζωηρά, συγκινητικά, λευκά σαν γαλανόν ουρανόν, για να φέρουν κοντά μας τον τελευταίον άσπασμόν. Είναι μιá στιγμή που δέν αισθάνομαι τίποτε: γιατί όλος έχω μεταβληθή εις ένα λυπητερό συναίσθημα, που δέν έχει ιδιαίτερη αίσθηση, για να συλλάβη έντυ πώσεις. Και μέσα από τα μάτια που δακρύνουν ακόμη, αρχίζουν να ξεχωρίζουν οι πρώτες έντυώσεις...

...Όλα γύρω μας αρχίζουν να μικραίνουν. Όσο πάμε ανοιγόμεστε.

* *

Τό άεράκι άρχισε πιό δροσερό κ' ή θάλασσα σάμπως να χαλάη διαθέσεις. Μά δέν είναι τίποτα. Περνάμε από τον όρμο του Ισθμού της Κορίνθου και τό κυματάκι είναι περαστικό. Έτσι, τουλάχιστον, άποφαίνεται ή πρόχειρη ναυτική άκαδημία, που την αποτελούν δυο γιατροί—μετ' όλίγον, άέρα κοπανιστόν άγοράζοντες, με συναλλαγματικήν τό φέρελπι δίπλωμά τους, όταν θά είναι άνίκανοι να θρούν ένα μέσον για να καιαδαμάσουν τά επαναστατημένα έντόσθια των συντρόφων τους—δυο μηχανικοί κ' ένας δάσκαλος, με τά άπαραίτητα βέβαια γυαλιά, όλίγον άνωθεν των εύκλειών ρωθώνων, και την κλασσικήν όμβρέλλαν, ως άχώριστον σύντροφον επί της δεξιάς χειρός. Πρόεδρός μας, —ποιός άλλος;— ό άμερικανός όμογενής, που προσπαθεί να μας διδάξη ότι ή περίφημη διώρυξ του Ισθμού είχε άρχισει από

τον Νέρωνα, αφού όμως, προηγουμένως, σαν κακός και άνίδεος μαθητής, ρωτούσε άν τρώγονται αυτά τά όμβρελλοειδή πλεούμενα της θάλασσας—οι Μέδουσες...

* *

Νά, λοιπόν, εύκαιρία δια μιάν έλληνοπρεπή συζήτησιν: ό χιώτης ναυτικός είναι ύπερ του Μπολσεβίκισμού, γιατί τρώνει, στα καράβια όλοι μαζί: ούκ έα καθεύδειν τον δυστυχή τό περίφημο κοτόπουλο, που πρό όλίγου έσκόρπιστήν άχνίζουσαν μεγαλοπρέπεια της μυρωδιάς του, καθώς προχωρούσε δια να προσφερθή εις τον ύψηλόν επιδάτην της πρώτης θέσεως. Ός Πρόεδρος όμως έχει αντιρρήσεις: αυτό το άρέσει ή Αμερική, διότι εκεί όλα είναι ώρατα, έν αντιθέσει με έδώ, οι άνθρωποι έξυπνοι και πολιτισμένοι, έν αντιθέσει με έδώ, ό λαός πλούσιος, έν αντιθέσει με έδώ, και τά καράβια παίζουν μουσική κ' έχουν άεροπλάνα, που, μόλις πλησιάση τό καράβι στον λιμένα... φρρρρ τρέχουν να φέρουν γρηγορώτερα τά γράμματα στο ταχυδρομείον!

Μά πιό πέρα διεξάγεται μιá εύσεβής ιεροτελεστία: ό ένας των γιατρών έχει επιδοθή εις σπουδαίας μελέτας με τά κύματα, προσπαθών να συλλάβη τον... σφυγμόν της θαλάσσης, διότι ή ύποκειμενική του αίσθησις κάτι του μεταδίδει τό πολύ δυσάρεστον, υπό τύπον άναποδογυρίσματος του στερεώματος, ένω ό διδάσκαλος ό άγαθός, άσυγκινητός αυτός από την θαλασσοταραχήν, καθιμένος εκεί, παρακολουθεί περιέργως. Περνοδμε τώρα από τον Ισθμόν της Κορίνθου. Όλους μας συγκινεί τό ύπέροχον αυτό ανθρώπινον έργον, που πραγματικά τιμά την χώραν μας, πολύ περισσότερο διότι έπετελέσθη με μιá έποχή που ή Ελλάδα ήταν περισσότερα φτωχή από σήμερα. Και ό άμερικανός, εις μιάν στιγμήν

αφθάστου ποιητικής έξάρσεως, διακόπτει τον σοβαρόν θαυμασμόν των άλλων, με μιάν έμποροπακαλικήν παρμολίωσιν:

Τό βουνό, έτσι όπως είναι κομμένο, δέν σας φαίνεται σαν ένα κεφαλάκι μυζήθρα, που τούχουν κόψει από την μέση μιá φέτα;

Είναι νόχτα πειά. Πίσω μας αφήνουμε ένα-ένα τά έλληνικά άπρογούαλια και βουνά. Κόρινθος, Λουτράκι, Ίτέα, Γαλαξειδι, Πάτραι, Μεσολόγγι... αντίο Ελλάδα! Περνάμε τό Ιόνιον πελαγός και προχωρούμε για την Αδριατική. Η θάλασσα έχει άγριέψει φοβερά. Τά ξημερώματα την θρήκαμε με βουνά τά κύματα, που συγκλονίζουν τό μεγάλο καράβι, καθώς σπίζουν άγρια μέσα στο αφρισμένο μεγαλειό τους. Ψυχή στο κατástρωμα. Όλο τό γέλοιο κι' ή διάθεση έχει μεταβληθή σε βόγγο...

...Δέν άρμενίζει τίποτε στον στοιχειωμένο άγέρα

Και στα θολά νερά,

Μόνο ένας γλάρος, που πετá προς την φωλιά του, πέρα,

Λάμπει τάσπρα φτερά.

Δειλή ψυχή, που κάποτε κι' έσένα έσυγκινούσε

Μέσα στην τρικυμιά,

Τό κυπαρίσι, που ήγερονε στο χώμα και βογγούσε

Για λίγη άπανεμιά,

Δέν έχεις νοιώσει ακόμα έσύ πόσο κι' ό άγιος γλάρος:

Σου μοιάζει γι' άδερφός:

Λευκός στην μπόρα ύψώνεται και δέν τον νοιάζει ό

[χάρος

Λευκός σαν άγιο φως...

Μά, επί τέλους, μπαίνομε στην Αδριατική. Τό παιχνιδι έχει τελειώσει. Έδώ μας περιμένει μιá έξαίσια γαλήνη. Κι' έτσι, καθώς τό πλοίο περήφανα προχωρεί, ό λογισμός στρέφει πίσω περίλυπος, εκεί στην αγαπημένη Ελλάδα, που την έχουμε αφήσει μακριά μας... Ό πρώτος παλμός χτύπησε μέσα στην ψυχή μου με τό άνίκρισμα του γαλανού ουρανού που αφήνω πίσω μου.. Ένα δάκρυ έλαμψε στο πρόσωπο, ένα παράπονο, μιá μελαγχολική νοσταλγία: Δέν είναι δυνατόν να γυρίσω πίσω;

...Ό Ηλιος γέρνει περήφανος πίσω από τά ψηλά βουνά της Σικελίας, που διαγράφουν μακριά την θαμπή σιλουέττα τους. Βρισκόμαστε τώρα στον κόλπο του Τάραντος και όλοι μας σε μιá θρησκευτική έκσταση παρακολουθούμε τό φωτεινό έραμα του ήλιου που σβύνει χρυσίζοντας τον όρίζοντα: Φώς Ίλαρόν!

Δυό γαλλίδες δίπλα μου, ντυμένες κουστούμια

με έλληνικά σχέδια, καπνίζουν θηριωδώς. Δίπλα τους, δυό άλλες, έλληνίδες, ντυμένες με εύρωπαϊκά αυτές σχέδια, χαίρονται τό χρυσό έραμα. Πόσο με ένθουσίασε, με κάποιο φυλετικό ένγωισμό, αυτό τό ζωντανό δίπτυχο, που θέλω να τό άποτυπώσω για όλη μου την ζωή μέσα στη μνήμη.

Είμαστε τώρα μέσα στο στενό της Σικελίας. Και καθώς νυχτώνει, ένα-ένα προβάλλουν, όσο προχωρούμε, τό Reggio με τά άπειρα φωτά του, που μοιάζουν Μεγάλη Παρασκευή της Αθήνας, ή μελαγχολική Messina, ή σβυσμένη Αίτνα, τά Καλαβρία όρη... Μεσάνυχτα άκριδώς: Ένα νησί μαύρο προχωρεί κοντά μας, μέσα στο σκοτάδι, βγάζοντας φλόγες και καπνούς από την κορυφή του: Στρόμπολη.

Κανείς δέν έχει διάθεση για ύπνο: Τό ραδιό έχει καταληφθή από μιάν άκατάσχετη μουσική φλυαρία, χωρίς την παραμικρή δύναμη όμως να μας μεταδώση συγκίνηση, με την έλαφρή διπερετίστικη μουσική του. Μέσα στο καπνιστήριο σωστή Βαβυλωνία: Τρεις τουρκάλες διαγωνίζονται ποιά να βάλη περισσότερο κοκινάδι δυό ρωσίδες κουβεντιάζουν με δυό άμερικάνες και, στο τραπέζακι, δυό ρωμηγοί παίζουν χαρτιά, βγάζοντας διαρκώς φωνές.

Έξω άκριδώς, κάτω από τό παραθυράκι, σε μιá σαιζ-λόγκ, ειςνε σκυμμένη μέσα στο θαμπό φως, μιá μοναχή: κάμνει την προσευχή της. Και νομίζω, όπως την βλέπω εκεί, μέσα στη νόχτα, πως είναι ό φύλακας άγγελος του πλοίου μας. Επί τέλους, κατά τά ξημερώματα, βρισκόμαστε σε γαλλική θάλασσα. Η τρικυμιά, που έχει άγριέψει πάλι, δέν μας φοβίζει πειά. Μιá μιá προβάλλουν πολιτείες, κόλποι, βουνά, και, τελευταία απ' όλα ή Μαρσίλια, που μόλις ανάβει τά ηλεκτρικά της φωτά. Είναι συννεφιασμένο άπόγευμα. Έφθάσαμε. Κι' ό πρώτος που ανεβαίνει στο πλοίο δέν είναι παρά... ένας ρωμηγός, που ξεφωνίζει και μας ένουσιάζει, καθώς τον άκουμε να μιλάη εκεί την γλώσσα μας, στον ξένο τόπο.

— Μωρέ πατριώτης εισαι, φίλε;

— Όλόκληρος, αφεντικό! Και βρίσκομαι στις διαταγές σου!

Αιώνιε Νεοέλληνα! Πώς ήξερα τ'ονομά σου πριν σε γνωρίσω, και πόσο βέβαιο; ήμουνα πως θά σε συναντήσω! Έλα έσύ και όχι ό άλλος! Έξέρω πως θά με εκμεταλλευθής περισσότερο, γιατί εισαι πιό καταγεγάρη; απ' όλους, μά δέν πειράζει! Καλάλι να σου γίνη! Κόψε με, άγά μου, ν' άγιάσω... Γ. ΚΕΚ.

ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Δεν μπορώ να τον ξεχάσω ποτέ μου αυτόν τον άνθρωπο. Είναι πάντα κολλημένος στο μυαλό μου σαν χαλκομανία. Σαν να τον βλέπω αυτή τη στιγμή. Λίγο ψηλός, ξερακιανός στο σώμα και λίγο σκυφτός μὰ με κόκκινα - κόκκινα μάγουλα, μαύρα μουστάκια αρκετά μεγάλα, αλλά φαλλιδισμένα από κάτω σαν σκούπα, μικρά-μικρά ματάκια, αγαθά σαν προβατίσια, με μιὰ συρτή και έρρινη φωνή, ξεσκουφωτος σχεδόν χειμώνα καλοκαίρι και κουρεμένος βαθεία βαθεία, με το πανταλόνι του λίγο κρεμασμένο, σέρνοντας πάντα τις βαρειές αρθούλες και πίσω απ' τον άχώριστό του (φίλο, πήγα να πω) γάϊδαρο (με το συμπάθειο).

Αυτός είναι ο Ζαχαριάς.

Κάθεται στο διπλανό χωριό απ' το δικό μου, που απέχει καμμιά ώρα με τα πόδια. Αν και είναι συμπαθητικώτατος σε όσους τον γνώρισαν, είναι έν τούτοις αδιακόπως και ο στόχος των πειραγμάτων μικρών και μεγάλων, από τα όποια μένει πάντα ατάραχος (αν και κοιτός ξέρει όμως να έρχη αυτό το προτέρημα) και απαντά σε όλους με την πειρ μεγάλη καλωσύνη. Αρκεί να σὰς πω πως μπορεί να τον έρωτησουν την ίδια έρώτηση εκατό πρόσωπα όταν, περνώντας απ' τη μιάν άκρη του χωριού μέχρι την άλλη, πηγαίνει για καμμιά δουλειά, κι εκείνος να δώση σε όλους την ίδια απάντηση. Η στερεότυπη αυτή έρώτησις είναι αν τα μουστάκια του είναι μοντζουρες ή μουστάκια.

«Βρέ Ζαχαριά βρέ, μουζες (μοντζουρες) είναι, για (ή) μστάκια»; Άκουσ κάποιον και ρωτά.

«Δεν είναι μουζες, σ' λέω, είναι μ'στάκια», απαντά δι' εκατοστήν φοράν, ίσως, ο Ζαχαριάς.

Ο καημένος είναι από της λίγες, αλλά πειρ χαριτωμένες διασκεδάσεις των χωριανών του. Υπέροχος όμως είναι, όταν στην «παράσταση» πάρνει μέρος και το δεύτερο πρόσωπο, το γαϊδουράκι του. Μ' αυτό ο Ζαχαριάς κάνει κι «αγώγια», βάζει δηλαδή κάποιον καβάλλα και τον πηγαίνει όπου θέλει, αντί μιὰς ώριστης άμοιδης. Άλλά τί; είπα όπου θέλει: άστεια... όπου ξέρει... το γαϊδουράκι του. Γιατί ο Ζαχαριάς πηγαίνει μόνον όπου ξέρει το γαϊδουράκι του.

Μιὰ φορά πέρυσι, κάποιος χωριανός μου,

που έχει στην Αθήνα ένα απ' τα καλύτερα ξενοδοχεία, θέλησε να πάη από την παραλία στο χωριό μου καβάλλα στο γαϊδουράκι του Ζαχαριά. Από τον ίδιο δρόμο πηγαίνει κανείς και στο χωριό του Ζαχαριά, αλλά σε κάποιο σημείο ο δρόμος χωρίζεται. Εκεί ακριβώς, που λέτε, ο Ζαχαριάς δίνει το σύνθημα στο γάϊδαρό του να σταματήσει.

— «Πιστάρ».

— «Βρέ τί έπαθες, Ζαχαριά, και σταματάς το γάϊδαρο;» ρωτά ο κ. Σ...

— «Κατέδα κάτω, σ' λέω».

— «Βρέ δεν θα με πὰς στο χωριό;»

— «Κατέδα κάτω...δεν ξέρ (ξεύρει) να πάη του κτην (το ζωντανό), κατέδα κάτω!»

— «!!!... Βρέ, θα σου δώσω όσα θέλεις, ξεύρει ο γάϊδαρος, πάμε!»

— «Τίποτε (τίποτα) κατέδα κάτω... δεν ξέρ...».

Θέλοντας και μη ο άνθρωπος κατέβηκε και πήγε με τα πόδια τον ύπόλοιπο δρόμο μέχρι το χωριό. Τι να κάμη αφού δεν είχε γραμμή... ο γάϊδαρος.

Το ώραίο όμως είναι ότι ο γάϊδαρος του Ζαχαριά εκδικείται όλα τα μαρτύρια που κάνει ο αφεντικός του... στους επιδάτες. Όταν θέλη να καθαλικέψη ο ίδιος ο Ζαχαριάς, πηγαίνει το γάϊδαρό του δίπλα σε κανένα χαμηλό τοίχο και απ' εκεί προσπαθεί ύστερα (σαν εκείνους που δεν ξέρουν «ανάβαση» στο ποδήλατο) να ανεβή στο σαμάρι. Ο γάϊδαρος όμως σαν ποιό έξυπνος απ' τον αφεντικό του, ως που να ανεβή ο Ζαχαριάς στον τοίχο, φεύγει πάρα πέρα κι έτσι εινε αδύνατο στο Ζαχαριά να κάμη...«ανάβαση». Τότε πάλι κατεβαίνει ο υπομονητικός Ζαχαριάς απ' τον τοίχο παίρνει τον γάϊδαρό του απ' τα γκέμια, τον πηγαίνει κοντά στον τοίχο και προσπαθεί πάλι να ανεβή στον τοίχο, άλλ' εν τφ μεταξύ ο γάϊδαρος είναι πάλι αρκετά μακριά... Αυτό γίνεται κάμποσες φορές, μέχρις ότου ο γάϊδαρος...από οίκτο στον αφεντικό του μένει κοντά στον τοίχο. Τότε αφού καθαλικέψη άκουσ τον ήχο μιὰς γερής «ραβδιάς» (ξυλιάς) στα όπισθια του γαϊδάρου, διδομένης εν μέρους του Ζαχαριά ως «ευχαριστώ» και ένα θριαμβευτικώτατον «χιου βρέ λέω», να φεύγη σαν στεναγμός ανακουφίσεως απ' τα στήθη του Ζαχαριά...

ΤΟ ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΥΨΟΣ

Μ. ΣΤΕΡΓΙΑΔΗ, πτυχ. του Springfield College

Ένα από τα ωραιότερα αγωνίσματα, τα όποια θαυμάσαμε στους Βαλκανικούς αγώνες, που έγιναν εδώ και λίγες μέρες, είναι και το άλμα εις ύψος. Ακριβώς δε για να εκτιμήσωμε περισσότερο και να εννοήσωμε καλύτερα τις προσπάθειες, που καταβάλλει ο άθλητής όταν έμεις ένθουσιαζόμαστε από ένα ώραίο άλμα που βλέπουμε, θα εκθέσωμε τους τρόπους, που μεταχειρίζονται συνήθως οι άθληταί για να επιτύχουν καλύτερες επιδόσεις.

Στο άλμα εις ύψος πλεονέκτημα σημαντικό είναι το ύψηλδ άνάστημα εν τούτοις όμως υπάρχουν και άθληταί κοντοί, οι όποιοι έχουν πολυ καλές επιδόσεις.

Για το άλμα εις ύψος, υπάρχουν τρεις κυρίως (διότι είναι και πολλοί δευτερεύοντες) τρόποι: «Ο διασκελισμός» ο «Sweeney» ή «ψαλλίδι» και ο «Osborne».

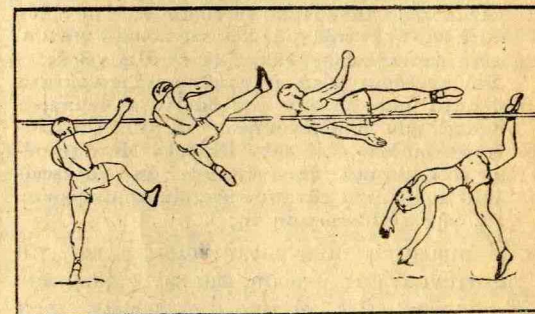
Ο πρώτος τρόπος είναι κυρίως ένας άπλουστατος διασκελισμός. Ο άθλητής δηλαδή αφού πάρη φόρα 7-12 μ. πλησιάζει στην πήχη από την μιὰ μεριά. Σηκώνει, το πόδι, που είναι προς το μέρος της πήχης και το περνά πρώτο, ύστερα δε περνά και το άλλο. Μπορεί να πατήση στο χώμα με οποιοδήποτε πόδι θέλει.

Τελειοποίηση αυτού του τρόπου, την όποια δανείζονται απ το «Sweeney» και με την όποια μπορεί να καλύτερεύση κανείς την επίδοσή του είναι η έξης: Να περάση άπάνω απ' την πήχη με το σώμα του πλαγιαστό, όσον το δυνατόν ποιό παράλληλο προς την πήχη. Όσο ποιό πολυ πετυχαίνει ο' αυτή την προσπάθεια τόσο ποιό εύκολα μπορεί να πετύχη μεγαλύτερη επίδοση.

Κυρίως πρέπει να προσπαθώμε να μη ύψώσωμε κανένα μέρος του σώματός μας, ιδίως δε τους ώμους και το κεφάλι, περισσότερο απ' το σημείο όπου υποτίθεται ότι είναι το κέντρον του βάρους του σώματός μας.

Στο δεύτερο τρόπο στο «ψαλλίδι» ή Sweeney πλησιάζουμε την πήχη ή από μπροστά,

καθέτως, ή απ' τα πλάγια (γωνία 45°). Άς υποθέσωμε τώρα ότι έχομε εμπρός μας ένα άθλητή που πλησιάζει την πήχη απ' τα δεξιά. Πρέπει να κτυπήση κάτω με τ' άριστερό, να σηκώση έπειτα το δεξί του πόδι ακολουθώμενο απ' τ' άριστερό. Είς τον τρόπο αυτό, το σώμα άπαραίτητα πρέπει να είναι παράλληλο προς την πήχη. Όταν τα σκέλη του άθλητου έλθουν πάνω απ' την πήχη (το σ.μα του βλέπει προς τα επάνω) τότε πρέπει να κάμη ένα τίναγμα της λεκάνης, για να σηκώση το σώμα του ποιό ψηλά, ιδίως δε το κόκκαλο της λεκάνης, που θα ήταν κίνδυνος να βίξη την πήχη.

Το στυλ Osborne

Συγχρόνως με το τίναγμα της λεκάνης, το σώμα στρέφεται προς τα άριστερά με τη βοήθεια και των χειριών, τα όποια πέρνουν μέρος σ' αυτή την προσπάθεια. Έτσι από το σημείο αυτό το σώμα του άθλητου γυρίζει προς το μέσα μέρος, ενφ μέχρι τώρα έδλεπε επάνω. Κυρίως ο άθλητής πρέπει να προσέξη ώστε να φέρη τη λεκάνη στ' ίδιο επίπεδο με την κεφαλή, έτσι που έλο το σώμα διαγράφει ένα τόξο με κέντρο την κεφαλή. Ο άθλητής πρέπει, στην περίπτωση αυτή, να πέση με το πόδι που κτύπησε κάτω δηλ. το άριστερό.

Στο «Osborne» ο άθλητής πλησιάζει την πήχη ως υποθέσωμε απ' τ' άριστερό της μέρος (γων. 45°) κτυπά, πρώτα κάτω τ' άρι-

στερό και σηκώνει έπειτα τὸ δεξιὸ πῶδι. Ἀφοῦ αὐτὸ ὑψώθη στρέφεται πρὸς τὰ μέσα. Τὸ ἀριστερὸ χέρι φέρεται πρὸς τὰ ἔξω καὶ τὰ πλάγια σὲ κάθετο θέση πρὸς τὴν πῆχνη γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ σῶμα νὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ μέσα. Τὸ ἀριστερὸ πῶδι ἔρχεται μὲ λυγισμένο τὸ γόνατο κάτω ἀπ' τὸ δεξί. Τὸ δεξί πῶδι καὶ τὸ ἄλλο σῶμα στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι παράλληλα μὲ τὴν πῆχνη ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ χέρι εἶναι κάθετο σ' αὐτὴ. Ὁ ἀθλητὴς πρέπει νὰ πέσῃ στ' ἀριστερὸ πῶδι. Τὸ χαρακτηριστικὸ σ' αὐτὸ τὸν τρόπο εἶναι ὅτι ὁ ἀθλητὴς βλέπει διαρκῶς πρὸς τὴν πῆχνη.

Τὸν πρῶτον τρόπο τὸν μεταχειρίζονται τώρα κυρίως οἱ ἀρχαριοί. Πρὶν ὅμως ἀπ' τὸ 1892 ὅλοι ἀκολουθοῦσαν αὐτὸν τὸν τρόπο. Τότε παρουσιάσθηκε ὁ M. Sweeney καὶ μὲ τὸν τρόπο τοῦ ὕστερα πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ, ἔφθασε τὰ 1,973 μ.

Η ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΚΛΗΒΕΛΑΝΔ

Τὸν παρ. Αὐγούστο συνήλθαν στήν Ἀμερικὴ τὰ Παγκόσμια Συνέδρια τῆς Χ.Α.Ν., στὰ ὁποῖα ἔλαβαν μέρος 1628 ἀντιπρόσωποι. Ἦταν τὸ μεγαλύτερο παγκόσμιο συνέδριο ποὺ συνήλθε ποτὲ καὶ ἦταν πραγματικῶς παγκόσμιο γιὰτί σ' αὐτὸ ἀντιπροσωπεύθησαν 47 ἐν ὄλῃ χώρες. Στὰ συνέδρια αὐτὰ συζητήθηκαν ζωτικώτατα θέματα καὶ βγήκαν σπουδαιότατα συμπεράσματα, ποὺ ἐδημοσιεύθηκαν καὶ στὸ Ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Litragy Digest». Μεταφέρουμε ἐδῶ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ κεφάλαιο τοῦ ἀφορᾷ τὴν παρούσα οἰκονομικὴ κρίσις καὶ τὴν ἀντιμετώπισή της.

«Ἡ σημερινὴ οἰκονομικὴ κρίσις εἶναι, γιὰ τὰ χριστιανικά μας ἰδεώδη, μιὰ πρόκλησις, ποὺ δὲν μπορούμε οὔτε νὰ τὴν ἀποφυγῶμε, οὔτε νὰ τὴν ἀγνοήσωμε.

Μόνον μιὰ βασικὴ ἀλλαγὴ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς θὰ ἔσωξῃ τὴν κατάστασις. Καὶ αὕτὴ ἡ ἀλλαγὴ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ μόνον ἂν παραδεχθῶμε ὡς βᾶσι τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων τὴν **συνεργασία**, μὲ σκοπὸ τὴν **ἐξυπηρέτησις τοῦ κοινοῦ καλοῦ**, ἀντὶ τοῦ καταστροφικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ποὺ ἔχει σκοπὸ τὰ **ἀτομικὰ κέρδη**.

Στὴν ἠθικὴ σύγχυσις καὶ τὴν πνευματικὴ φτώχεια, ποὺ προέχεται ἀπ' τὰς σημερινὰς ἀθλίους συνθήκας τῆς ζωῆς, βρισκόμε ὅτι μόνον ὁ ἐντονώτερος τῆς ζωῆς τοῦ θρησκευτικοῦ παρόντος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ.

Εἶναι, π. χ., τραγικὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ν' ἀπειλοῦνται ἀπ' τὴν πείνα, ἐνῶ οἱ ἀποθήκες εἶναι γεμάτες ἀπὸ τροφίμα. Αὐτὸ δείχνει μιὰ ἀνησυχητικὴ κατάπτωσι τοῦ πολιτισμοῦ μας,

ὕστερα ἀπὸ 20 ἑξακτομμύρια χρόνια κατέρριψε τὸ ρεκόρ αὐτὸ κατὰ τὸ 349 ἐκ μ. ὁ Horine μὲ νέο τρόπο, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ὠνομάσθηκε «Osborne» γιὰτί μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μὲ μιὰ μικρὴ ἀλλαγὴ) ὁ Osborne κατέρριψε νὰ φθάσῃ τὰ 2,038 μ. ποὺ ἀποτελοῦν τὴ παγκόσμιο ρεκόρ. Στὴν ἀρχὴ ὁ τρόπος αὐτὸς ὠνομάσθηκε California ἢ Western ἢ Horine τελευταῖα ὅμως ἐπεκράτησε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ρεκορντμαν Osborne.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ποῖοι χαρακτηρίζονται καὶ τρόποι ὑπάρχοντες ὅμως καὶ ἄλλοι ποὺ εἶναι παραλλαγὰς αὐτῶν τριῶν.

Ἄν προσέχη κανεῖς τοὺς καλοὺς ἀθλητὰς καὶ ἔχη ὑπ' ὄψιν τοῦ καὶ τὴ θεωρία θὰ μπορέσῃ νὰ ὠφεληθῇ πάρα πολύ, γιὰτί ἔτσι θὰ συνδυάσῃ τὴ θεωρία καὶ τὴν πράξι.

Ἐξαφάνισις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθημάτων, ἐξαφάνισις τῆς χριστιανικῆς εὐαισθησίας, ποὺ πονεῖ γιὰ τὰς ἀνθρώπινες ἀνάγκας καὶ ποθεῖ δικαιοσύνη καὶ συναδέλφωσις».

Τὴν διόρθωσις αὕτη ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῶν Χ.Α.Ν. ὅλου τοῦ κόσμου, Δρ. J. Mott, τὴν βλέπει δυνατὴ μόνον διὰ τῆς νεολαίας:

«Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, χρειαζόμαστε ἀρχηγούς. Στὴ ζωὴ μου, ποὺ τὴν ἀφιέρωσα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησις τῆς νεότητος ἀρετῶν φυλῶν καὶ ἔθνων, ἔμαθα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴ νεότητα, ἰδίως ὅταν τῆς δίδονται μεγάλας εὐθύνες. Στὰ σαράντα καὶ περισσότερα χρόνια, ποὺ ἔχω ἐργασθῇ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ, ποτὲ δὲν μετανοήσωσα γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη μου αὕτη».

Πρὸς τὸ συνέδριο μίλησε καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν κ. Χούβερ μὲ τὸ ῥαδιόφωνο καί, μετὰξὺ ἄλλων, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁλος οὗτος ἔφερε ἐδῶ, ἀπὸ τὰς γωνίας ὅλου τοῦ Κόσμου, ἓνα μεγάλο ἰδανικὸ καὶ μιὰ ἀπεραντὴ ἐπιθυμίαν νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς ἄλλους.

Θίγεται τὰ προβλήματα τῆς νεότητος μὲ συμπάθεια καὶ ἐμπιστοσύνη καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ προκύψῃ ὠφέλεια γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος. Πολλοὶ σωστὰ πιστεύετε, ὅτι ἡ λύσις ὅλων τῶν κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν, διοικητικῶν, καὶ διεθνῶν προβλημάτων πρέπει νὰ προέλθῃ ἀπὸ θρησκευτικὴ πίστις... Κανένας διανοούμενος δὲν μπορεῖ νὰ παραβλέψῃ ὅτι οἱ ἰδέες καὶ τὰ ἰδανικά τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὰ κρατᾶτε ψηλά, ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια τῆς σημερινῆς μας ζωῆς, γιὰτί ναι μὲν μπορεῖ νὰ τὰ παραβιάζουμε, ἐν τούτοις ὅμως αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸν ἄξονα, γύρω στὸν ὁποῖο στρέφεται ὁ κόσμος.

ΦΙΛΑΘΛΟΙ...

ΦΙΛΑΘΛΟΙ...

Κυριακὴ ἀπόγευμα.

Στὸ νέο Φάληρο στὴν εἴσοδο τοῦ ὑπερ-ὑπογείου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Ἐγίνονταν ἓνα συνειθισμένο-τόσο συνειθισμένο πράγμα! Περίμενα ἓνα φίλο μου, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἔλθει ἀλλὰ ποὺ δὲν φαινόταν.

Τὴν στενόχωρη μονοτονίαν διέκοπτε πότε πότε, ἓνας γνωστός, ἀλλὰ πάντα περίεργος θόρυβος: Χειροκροτήματα, φωνές, ἰαχές, ἀλλαγμοί, ἠκούοντο ἀπὸ μακριά, ὅχι καὶ τόσο μακριά, καὶ ἔδιναν τὴν ἐντύπωσιν... τοῦλάχιστον πῶς χαλάει ὁ κόσμος.

Σὲ λίγο, οἱ δύο σκάλες τοῦ σταθμοῦ, ἡ «εἰσοδος» καὶ ἡ «ἐξοδος» ἐπλημμύρισαν ἀπὸ κόσμον ἀπὸ ὄχλον ἀνθρώπων ποὺ ἀνέβαιναν μὲ πολεμικὸν μένος ποὺ θὰ τὸ ἐξήλεον οἱ Ῥωμαϊκὲς λεγεῶνες. Ἄνδρες γυναῖκες, γέροι νέοι, νήπια καὶ θηλάζοντα, μὲ φωνές, χειρονομίες ἀπειλητικῆς, μὲ μούτρα κλαμμένα ἢ μὲ μούτρα χαρούμενα, ἀλλὰ πάντως γεμάτα λύσσα ἀνέβαιναν τῆς σκάλης καὶ σὲ λίγο πλημμύρισαν γύρω μου, ἔτσι ποὺ ἐγώ, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, θυμήθηκα τὸν Γκυστάβ Λέ μπόν.

Ἐάνθου μιὰ φράσις ἔρχεται στ' αὐτιά μου...

— Καὶ ποὺ νὰ κατεβαῖναν οἱ πράσινοι!

Οἱ πράσινοι! Δὲν ξέρω, μά, εἴτε οἱ φωνές, εἴτε ἡ στενοχώρια ἀπὸ τὴν ἀναμονή, μ' ἔκαναν νὰ ξεχαστῶ κάπως.

Πράσινοι, ἔρχονται λοιπὸν οἱ πράσινοι! Ὅλο τὸ Βυζάντιον ἦλθε μπροστὰ στὴ φαντασίαν μου. Οἱ Πράσινοι, οἱ Βένετοι, ὁ Ἰουστινιανός, ἡ στάσις τοῦ Νίκα, ἡ Θεοδώρα, αἱ τύχαι τῆς μεγάλης αυτοκρατορίας, ποὺ κρέμονται ἀπὸ μιὰ κλωστή... Ἡ φωνή, τοῦ «ἀποκρισταρίου» ἴσως, ἀκούεται πάλιν...

— Ρε σύ, ὁ Ἄρης ἔπρεπε νάναι.

Ὁ Ἄρης! Τὸ ὄνομα τοῦ πολεμοχαροῦς Θεοῦ ἦταν τόσο ἀταίριαστο στὴ Βυζαντινὴν ἀτμόσφαιρα, ὅστε ξύπνησα ἀπὸ τὸ ὄνειροπόλημα... Ξανάλλα στὸ Φάληρο. Ῥύω μου, πάλι ἡ ἴδια φουρτουνασμένη ἀνθρωποθάλασσα. Βρισιές, κλυδάδες, φτυσίματα, κακό...

— Ἐ ρε κόρνερ μιὰ φορὰ...

Δίπλα μου εἶδα τὴ μορφή τοῦ ἀπογοητευμένου.

— Μωρὲαυτὸς ὁ βλάκας ὁ Γιώργος. Ὅλο πάσες τοὺ δίνανε κι' ὅλο τίς ἔχανε.

Ἐνας ἄλλος ποὺ, ἄθελα, μὲ τίς χειρονομίες τοῦ εἶχε σπάσει τὰ μούτρα τοῦ συνομιλητοῦ τοῦ, ἐπαλέλαβε τὴν μυστηριώδη φράσιν:

— Νὰ κατεβῶν οἱ πράσινοι νὰ δῆς...

Αὐτὸ ἦταν λοιπὸν!

Ὁ ἱππόδρομος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶχε ἐξελιχθῇ εἰς γήπεδο ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων.

Εἶχα καταλάβει πλέον...

Ἀπὸ τῆς σκάλης τοῦ σταθμοῦ ξεχυνόταν ἐν τῷ μεταξὺ, ἀκατάπαυστα ὁ ὄχλος τῶν «Φιλᾶθλων». Πάντα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εὐγενείας, τοῦ ἀθλητισμοῦ, τοῦ σπῶρ ἂν θέλετε, χαραγμένα ἐπάνω τους. Στὸ πρόσωπο, στὰ χέρια στὰ ῥοῦχα στὸ στόμα πρὸ παντός. Στὴν εὐγενική αὐτὴ λατρεία τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ὑγειοῦς ὁ λιθανωτὸς ἀνεπέμπετο ἀπὸ τὰ ἀποσιγάρα ποὺ εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ γεμίσει τὴν πλατφόρμην καὶ σιγόσβουαν ἄργα-ἄργα.

Μιὰ στιγμὴ, ἐκεῖ ποὺ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες, εἶχαν γεμίσει τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ συζητήσεις γιὰ φάουλ καὶ τέρματα, γαρνιρισμένα μὲ ὄλου τοῦ κόσμου τῆς βρισιῆς, νὰ δίπλα μου ἓνα φρενιασμένο ζέσπασμα μὲ κάνει νὰ γυρίσω ταραγμένος.

Μόλις πρόφθνα νὰ ἀκούω καὶ νὰ βλέπω. Βρισιές, χαστούκια, φωνές, μπαστούνια ποὺ ὑψώνοντο, γροθιές ποὺ ἐπεφταν οἰμωγῇ τ'εὐχολὴ ὀλλόντων τ'όλλυμένων, κραυγὲς διάτορες, ἀστυφύλακες... ἓνας ποὺ μετεφέρετο στὸ Φαρμακεῖο...

Δὲν εἶχα ὄρεξι νὰ τὸν κυττάξω... ἀλλὰ τὸν κύτταξα.

Ἦτον ἓνα γνωστὸμου παιδί, φτωχὸ καὶ πενναμένο. Εἶχε κόψει ἀπὸ τὸ ψωμί του νὰ πληρώσῃ τραῖνα καὶ εἰσιτήρια, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ θέσιν θεατοῦ. Μ' ἐξευενίζει, μὲ ἐξυψώνει, δὲν ξέρετε πόσο, μοῦ ἔλεγε. Εἶμαι φίλαθλος, μὲ πάθοςκι' εἶμαι υπερήφανος γι' αὐτό.

Τὸν κύτταξα τώρα ὅπως τὸν πῆγαῖναν, θλιβερὴ πομπή, συνδυσασμένη ἀπὸ τὸν ἀδίσταστο πάντα θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ κραυγές, οἱ βρισιές οἱ βλαστήμιες.

Ἐβλεπα τὴν μεταφορὰ τοῦ τραυματιοῦ καὶ

συγκινήθηκα. Δέν ξέρω, μὰ μοῦ φάνηκε πὼς
ἐβλεπα κηδεῖα.

Τὴν κηδεῖα τοῦ ὕγειοῦς καὶ εὐγενικοῦ ἀθλη-
τισμοῦ.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ξαναθυμήθηκα τὴν
Κωνσταντινούπολι. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὴν, κι' ἕνα
ἀριθμὸς :

1453....

NEMO

ΒΟΥΚΟΛΙΚΟ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟΝ Σ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

Πάρε, με μάννα μου, μακρὰ ἀφ' τῆ μαύρη τούτη χώρα,
Κι' ἄσε με πέρα νὰ βρεθῶ, στὸν κάμπο πὸν χρυσώνει,
Ἥλιος χρυσός, βουνὰ χρυσὰ, χρυσὰ τὰ στάχυα πέρα,
Κι' ἡ θάλασσα ὀλογάλανη, χρυσὴ κι' αὐτὴ ὡς ἀπλώνει.
Γιὰ δὲς βουνὰ πῶς καρτεροῦν στὸ πλάι τους νὰ πλαγιάσω,
Κι' ἐγὼ σκυφτός, στὴ χώρα ἐδῶ, τὴ μούγλα ἀναταράζω.
Πέρα τὰ ἐλάτια ὑψώνονται καὶ γέρονται τὰ πλατάνια,
Μάννα, γιὰ ἰδὲς πῶς λάμπουνε στὸ πράσινο ντυμένα,
Καὶ τ' ἄσπρα ἀρνάκια στὴν πηγὴ πῶς τρέχουν διψασμένα.
Κι' ὁ Κύρ Τσομπάνο; ὁ Καλὸς; λεβέντης πῶς τὸ στρώνει!
Ἔρε τὸ τραγουδάκι σου νὰ τῶξερα, ἀδερφέ μου,
Νὰ μπαλέω τὸν ἦχο του καὶ τὸ γλυκὸ σκοπὸ του,
Νὰ κάνω οἱ πέτρες νὰ γελοῦν, τὰ ρυάκια νὰ χορεύουν,
ὀκότσιφας νὰ μ' ἀπαντᾷ, νὰ μὲ γλυκοφιλάει,
Ἡ καρδερὶν' ἀπὸ μακρὰ νὰ κλαίει καὶ νὰ ζηλεύει.
Τ' ἄερι μύρο νᾶρχεται νὰ πέρνει τὸν καθῆμό τους,
Κι' ἐγὼ μὲ τὴν φλογέρα μου νὰ σέρνω τὸν σκοπὸ τους.

Πάρε με, μάννα μου, μακρὰ ἀφ' τῆ μαύρη τούτη χώρα
Κι' ἄσε με πέρα νὰ βρεθῶ, στὸν κάμπο πὸν χρυσώνει,
Ἥλιος χρυσός, βουνὰ χρυσὰ, χρυσὰ τὰ στάχυα πέρα
Κι' ἡ γαλανὴ μου ἡ θάλασσα, χρυσὴ κι' αὐτὴ ὡς ἀπλώνει.

Γ. Η. ΦΤΥΡΑΣ

«ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

Μὲ μεγάλη χαρὰ μπορούμε ν' ἀναγγείλωμε στοὺς
ἀναγνώστας μας, ὅτι ἡ «Νεανικὴ Ψυχὴ» ἐξησφάλισε
τὴν συνεργασίαν τῆς «Φιλολογικῆς Συντροφιάς», τῆς
ὁποίας τὰ μέλη θὰ βοηθήσουν μὲ κάθε τρόπο, γιὰ
τὴν ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερη καὶ πιὸ ἐπιμελημένη
ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ «Φιλολογικὴ Συντροφιά», ἀπὸ μέλη τῆς ΧΑΝ,
ἀπὸ ἐκεῖνα πὸν περισσότερο ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν
μορφωτικὴν ἐργασίαν τοῦ Σωματείου, γιὰ σκοπὸ τῆς
ἔχει τὴ μόρφωση, τὴ γενικὴ μὲ καὶ συστηματικὴν
τῆς κοινωνίας μας, μὰ... (πρᾶγμα παράξενο κάπως
γιὰ τὸ Ρωμέϊκο) πρὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς.

Θὰ ἦταν ἴσως καλὸ νὰ ἀνακοινωθῆ ἀπὸ τὴ θέση
αὐτῆ, πὼς, μὲ τὴν ἐγκρίση τῆς Διοικήσεως τῆς
Συντροφιάς, μπορεῖ νὰ γίνῃ «φίλος» τῆς—νὰ μπο-
ρῆ ἐπομένως νὰ μετέχη στὰ μορφωτικὰ βραδυνά
τῆς—καθένας πὸν αἰσθάνεται, μέσα του τὴ δίψα
γιὰ μόρφωση, τὴν ἀγάπη στὸ ὠραῖο, στὸ εὐγενικό,
στὸ ἀληθινὸ, καὶ πὸν οἱ ἀρχές του κι' ὁ χαρακτή-
ρας του θὰ συντελοῦσαν στὴν ἀγαπημένη κι' ἀδια-
τάρακτα ἀδελφικὴν ζωὴν, μέσα στὸν κύκλο τῆς Συν-
τροφιάς.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Νεανικῆς Ψυχῆς» μὲ μεγάλη
προθυμίαν θὰ μεσολαβοῦσε, ὥστε ὅσοι ἀναγνώστες τοῦ
περιοδικοῦ θὰ ἤθελαν, ἴσως, περισσότερες πληροφο-
ρίες γιὰ τὴν «Φιλολογικὴ Συντροφιά», νὰ τῆς ἐπαι-
ναν ἀπὸ τὸν γραμματέα τῆς. Δέν ἔχουν παρὰ νὰ μᾶς
γράψουν σχετικῶς.

Ἡ «Νεανικὴ Ψυχὴ» μὲ πολλὴν χαρὰν δέ-
χεται γράμματα καὶ συνεργασίαν ἀπὸ τοὺς
ἀναγνώστας τῆς, τοὺς ὁποίους θέλει νὰ γνω-
ρίσῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ, εἰς ὅ,τι θὰ μπορούσε,
(λόγου χάριν εἰς ζητήματα σπουδῶν, μελέτης
ἢ ὅ,τι δῆποτέ ἄλλο). Θέλει νὰ τοὺς κάμῃ φίλους
καὶ νὰ τοὺς δώσῃ τὴς εὐκαιρίας πὸν παρέχει
τὸ πρόγραμμα τῆς ΧΑΝ.

Γρηγ. Λαμπδαριδῶν. Χαλκίδα. Εὐχαριστῶ
γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ὁ κ. Πλακίδης, τοῦ
ὁποίου σὰς ἄρεσε ἰδιαιτέρως ἡ συνεργασία, ἔλειπε
ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τώρα πὸν ἐπέστρεψε, θὰ ἐξακο-
λουθήσῃ, πιστεύω, νὰ μᾶς δίνη τὰ τόσο ἐνδιαφέροντα
ἄρθρα του, τὰ ὁποῖα πρόθυμα πάντοτε μᾶς παρέχει.

Π. Στεφανιδῶν Πειραιᾶ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομ-
μάτι πὸν μοῦ ἐστείλατε· δυστυχῶς τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ
εἶναι γνωστό· στείλτε κάτι πιὸ πρωτότυπο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

